

Blestemul Vraciului

Joseph Delaney

Ediția a II-a

Traducere de
Cristina Jinga

CORINT JUNIOR

Cuprins

Capitolul 1. Spintecătorul din Horshaw	9
Capitolul 2. Trecutul Vraciului	39
Capitolul 3. Urgia	61
Capitolul 4. Priestown	73
Capitolul 5. Însmormântarea	90
Capitolul 6. Un pact cu diavolul	114
Capitolul 7. Evadarea și prinderea	133
Capitolul 8. Ce a povestit fratele Peter	143
Capitolul 9. Catacombele	160
Capitolul 10. Scuiatul fetei	184
Capitolul 11. Judecata Vraciului	207
Capitolul 12. Poarta de Argint	224
Capitolul 13. Arderea pe rug	235
Capitolul 14. Povestea tatei	258
Capitolul 15. Lanțul de argint	276
Capitolul 16. Un puț pentru Alice	296
Capitolul 17. Sosește Inchizitorul	313
Capitolul 18. Coșmarul de pe deal	329
Capitolul 19. Mormintele de piatră	348
Capitolul 20. Scrisoarea mamei	373
Capitolul 21. Un sacrificiu	389
Capitolul 22. Un târg e un târg	417

CAPITOLUL 3 URGIA

Am pornit îndată după răsăritul soarelui, eu cărând sacul greu al Vraciului, ca de obicei. Dar după vreun ceas mi-am dat seama că drumul nostru avea să dureze pe puțin două zile. De regulă, Vraciul mergea îngrozitor de repede, silindu-mă să fac eforturi ca să mă țin de el, dar acum era încă slăbit, își pierdea una-două răsufierea și se tot oprea să se odihnească.

Era o zi frumoasă, însorită, cu doar o boare de aer rece de toamnă. Cerul era senin, iar păsărelele cântau, însă eu nu luam seama la nimic. Nu-mi stătea mintea decât la Urgie.

Ceea ce mă îngrijora era faptul că Vraciul fusese deja aproape ucis odată, când încercase să supună demonul. Acum era mai bătrân și, dacă nu avea să-și recapete forțele curând, cum putea nădăjdui c-o să-l înfrângă de data aceasta?

Așadar, pe la amiază, când ne-am oprit pentru un popas mai lung, m-am hotărât să-i cer să-mi spună totul despre acest spirit înfricoșător. Nu l-am întrebat imediat, pentru că, spre surprinderea mea, pe când ședeam amândoi pe un trunchi de copac doborât, a scos o bucată de pâine și o halcă mare de șuncă din sacul lui, tăind pentru fiecare câte o porție zdravănă din amândouă. De obicei, când porneam la drum să rezolvăm o problemă, ne amăgeam foamea cu o fărâmiță de brânză, fiindcă regula era că trebuia să postești înainte de a înfrunta Întunericul.

Totuși, mi-era foame, așa că n-aveam de ce mă plânge. Mi-am spus că probabil era timp destul să pos-tim după ce se va încheia înmormântarea și că, deo-camdată, Vraciul avea nevoie de hrană, pentru a-și reface forțele.

În cele din urmă, când am terminat de mâncat, am tras adânc aer în piept, mi-am scos carnetelul și l-am

întrebat, în sfârșit, despre Urgie. Spre mirarea mea, mi-a cerut să las carnețelul deoparte.

— Poți să scrii și mai târziu, când ne vom întoarce, zise el. De altfel, și eu mai am o grămadă de învățat despre Urgie, așa că n-are niciun rost să scrii ceva pe care s-ar putea să-l modifice, mai târziu.

Cred că am rămas pur și simplu cu gura căscată. Vreau să spun, întotdeauna crezusem că Vraciul știe cam tot ce e de știut despre Întuneric.

— Nu te mira așa, băiete, zise el. După cum știi, continui să scriu și eu într-un carnet de notițe, cum vei face și tu, dacă vei ajunge la vârsta mea. Niciodată nu încetăm să învățăm în meseria asta a noastră, iar primul pas către cunoaștere este să ne recunoaștem propria neștiință. După cum ți-am mai spus, Urgia este un demon străvechi, foarte primejdios, care până acum m-a biruit, mărturisesc cu rușine. Dar să sperăm că de data aceasta nu va izbuti. Prima noastră problemă o să fie să dăm de el, continuă Vraciul. Trăiește în catacombele de sub catedrala din Priestown — mile întregi de tunele.

— La ce folosesc catacombele? am întrebat eu, curios să aflu de ce săpase cineva atâtea tunele.

— Sunt pline de cripte, băiete, camere mortuare subpământene, în care sunt puse rămășițele celor din vechime. Tunelele astea au existat cu mult înainte de a fi construită catedrala. Dealul era deja gol pe dinăuntru când au venit aici cei dintâi preoți, cu bărcile, dinspre apus.

— Păi și catacombele cine le-a construit?

— Unii îi numesc pe constructorii acestora „Poporul Mic”, din pricina înălțimii oamenilor acelora, dar adevăratul lor nume era *segantii*. Nu se știe prea mare lucru despre ei decât că Urgia a fost, cândva, zeul lor.

— Este o divinitate?

— Da, întotdeauna a fost o forță redutabilă, iar Poporul Mic de odinioară i-a recunoscut puterea și i s-a închinat. Socotesc că Urgiei i-ar plăcea să fie din nou o divinitate. Vezi tu, s-a obișnuit să hălăduie liber prin Comitat. De-a lungul veacurilor, s-a schimbat, a devenit malefic și a chinuit Poporul Mic zi și noapte, ațâțându-l pe frate împotriva fratelui, nimicind ogoarele, arzând casele, sfârtecându-i pe nevinovați. Îi plăcea să vadă oamenii trăind în frică și în sărăcie, împilându-i până când să li se pară că viața nici nu mai merită trăită. Acelea au fost vremuri negre, cumplite pentru *segantii*.

Dar a făcut prăpăd nu doar în poporul de rând. *Segantii* aveau un rege vrednic, pe nume Heys. Acesta și-a înfrânt toți dușmanii în bătălii și a încercat să-și facă poporul puternic și prosper. Dar exista un dușman pe care nu-l putea înfrânge: Urgia. Fără veste, demonul i-a cerut regelui Heys un tribut anual. Bietului om i s-a poruncit să-și sacrifice toți cei șapte fii, începând cu cel mai în vârstă. Câte un fiu în fiecare an, până ce nici-unul nu avea să mai fie în viață. Era mai mult decât putea îndura un tată. Dar, cumva, Naze, ultimul său fiu, a izbutit să-l închidă pe demon în catacombe. Nu știu cum a făcut-o — poate că dacă aș ști mi-ar fi mai ușor să înving creatura aceasta. Știu numai că ieșirea în lume i-a fost oprită cu o poartă de argint ferecată — ca multe alte creaturi de-ale Întunericului, n-are nicio putere în fața argintului.

— Adică, după atâta timp, este încă prizonier acolo?

— Da, băiete. Este închis acolo, jos, până când cineva o să descuie poarta aceea și o să-l elibereze. Este un lucru cunoscut și toți preoții îl știu bine. Și-l transmit din generație în generație.

— Și nu mai există nicio altă cale pentru demon de a ieși afară? Cum de poate Poarta de Argint să-l țină închis?